

Jerome K.
Jerome

ΤΡΕΙΣ ΣΕ ΜΙΑ ΒΑΡΚΑ

(χωρίς να υπολογίσουμε τον σκύλο)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΡΕΙΣ ΣΕ ΜΙΑ ΒΑΡΚΑ
(χωρίς να υπολογίσουμε τον σκύλο)

ΤΡΕΙΣ ΣΕ ΜΙΑ ΒΑΡΚΑ (χωρίς να υπολογίσουμε τον σκύλο)

Τίτλος πρωτοτύπου: *Three men in a boat*

Συγγραφέας: Jerome K. Jerome

Μετάφραση: Μαργαρίτα Ζαχαριάδου

Διόρθωση: Χρύσα Φραγκιαδάκη

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Θάνος Κακολύρης

© 2016, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., για την ελληνική γλώσσα

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

www.epbooks.gr

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής

τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

ISBN 978-960-569-652-8

JEROME K. JEROME

ΤΡΕΙΣ ΣΕ ΜΙΑ ΒΑΡΚΑ

(χωρίς να υπολογίσουμε τον σκύλο)

Μετάφραση
Μαργαρίτα Ζαχαριάδου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Τρεις βαριά νοσούντες. – Οι παθήσεις του Τζορτζ και του Χάρις. – Το θύμα των εκατόν επτά θανατηφόρων νόσων. – Χρήσιμες ιατρικές συνταγές. – Μια θεραπεία για παιδικές ασθένειες του ήπατος. – Συμφωνούμε ότι έχουμε υπερχόπωση από τη δουλειά και χρειαζόμαστε ανάπαυση. – Μια βδομάδα σε βαθιά νερά; – Ο Τζορτζ προτείνει το Ποτάμι. – Ο Μοντμορένσι ενίσταται. – Η αρχική πρόταση εγκρίνεται κατά πλειοψηφία τριών έναντι ενός.

Ήμασταν τέσσερις – ο Τζορτζ, ο Ουίλιαμ Σάμιουελ Χάρις, εγώ κι ο Μοντμορένσι. Καθόμασταν στο δωμάτιό μου, καπνίζαμε και λέγαμε πόσο ελεεινοί ήμασταν – ελεεινοί, εννοώ φυσικά, από ιατρικής απόψεως.

Νιώθαμε όλοι μας ελαφρώς αδιάθετοι, κι αυτό είχε αρχίσει να μας ανησυχεί αρκετά. Ο Χάρις έλεγε ότι κατά καιρούς τον έπιαναν τόσο φοβερές κρίσεις ζαλάδας, που έχανε τον κόσμο· και μετά ο Τζορτζ είπε πως αυτός κι αν είχε κρίσεις ζαλάδας που έχανε τον κόσμο. Εμένα, ήταν το σκώπι μου που δεν πήγαινε καλά, διότι είχα μόλις διαβάσει το φυλλάδιο ενός νέου χαπιού για το σκώπι, όπου καταγράφονταν λεπτομερώς τα διάφορα συμπτώματα μέσω των οποίων μπορούσε κανείς να καταλάβει πότε το σκώπι του δεν πήγαινε καλά. Κι εγώ τα είχα όλα.

Είναι εξαιρετικά παράξενο, αλλά όποτε διαβάζω διαφήμιση φαρμακευτικού σκευάσματος, κάτι με εξωθεί στο συμπέρασμα ότι πάσχω από τη συγκεκριμένη ασθένεια που αναφέρεται εκεί, και μάλιστα στην πλέον επιθετική μορφή της. Η διάγνωση μοιάζει να αντιστοιχεί πάντοτε και επακριβώς με καθετί που έχω νιώσει ποτέ μου.

Θυμάμαι μια μέρα να πηγαίνω στο Βρετανικό Μουσείο για να διαβάσω για την αντιμετώπιση κάποιας μικροενόχλησης που είχα – αλλεργία νομίζω πως ήταν. Άνοιξα το βιβλίο και διάβασα ότι είχα έρθει για να διαβάσω· και μετά, σε μια στιγμή απεριστοχίας, άρχισα να γυρίζω αφηρημένα τις σελίδες και να χαζεύω ασθένειες γενικώς. Δεν θυμάμαι τώρα σε

ποια πάθηση έπεσα πρώτα –κάποια τρομακτική, καταστροφική μάλιστα πάντως– και προτού φτάσω στα μισά της λίστας των «Προειδοποιητικών Συμπτωμάτων», συνειδητοποίησα ότι βασικά τα είχα όλα.

Απέμεινα για λίγο παγωμένος από τον τρόμο, και μετά, με το μούδιασμα της απελπισίας, άρχισα πάλι να γυρίζω τις σελίδες. Έφτασα στον τυφοειδή πυρετό – διάβασα τα συμπτώματα – ανακάλυψα ότι είχα τυφοειδή πυρετό, και μάλιστα τον είχα εδώ και μήνες χωρίς να το ξέρω – αναρωτήθηκα τι άλλο να έχω· κοίταξα τη ρευματική χορεία – ανακάλυψα, όπως το είχα φανταστεί, πως κι αυτή την είχα – η περίπτωσή μου άρχισε να με ενδιαφέρει και αποφάσισα να το σκαλίσω μέχρι τέλους, κι έτσι το έπιασα αλφαριθμητικά – την ασθένεια του Μπράιτ, ανακάλυψα με ανακούφιση πως την είχα σε ελαφρά μορφή, οπότε από αυτήν την άποψη είχα πιθανότητες να ζήσω χρόνια ακόμα. Και διφθερίτιδα, μάλλον εκ γενετής. Διάβασα για τη μαλάρια και έμαθα πως έπαιχα απ' αυτήν, και πως το οξύ στάδιο θα ξεκινούσε σε κανένα δεκαπενθήμερο. Τη χολέρα την είχα επίσης, και με σοβαρές επιπλοκές. Διέτρεξα ευσυνειδήτητα και τα είκοσι τέσσερα γραμμάρια, και η μόνη πάθηση που συμπέρανα πως δεν είχα ήταν το γόνατο της νοικοκυράς.

Στην αρχή αυτό με πλήγωσε αρκετά· έμοιαζε λίγο σαν να μου στερούσαν κάτι. Γιατί δηλαδή να μην έχω γόνατο της νοικοκυράς; Προς τι αυτή η ζηλότυπη άρνηση; Σύντομα όμως επικράτησαν συναισθήματα λιγότερο άπληστα. Αναλογίστηκα πως είχα όλες τις άλλες γνωστές παθήσεις της φαρμακολογίας, κι ο εγωισμός μου υποχώρησε· αποφάσισα πως μπορούσα και δίχως γόνατο της νοικοκυράς. Η ποδάγρα, στην πιο κακοήθη μορφή της, με είχε ήδη προσβάλει χωρίς να το έχω καταλάβει και από ωτοσκλήρυνση προφανώς υπέφερα ήδη από παιδί. Μετά την ωτοσκλήρυνση, δεν είχε άλλες αρρώστιες, οπότε κατέληξα πως δεν είχα και άλλο πρόβλημα.

Κάθισα και το συλλογίστηκα. Σκεφτόμουν πόσο ενδιαφέρουσα περίπτωση θα πρέπει να είμαι από ιατρικής απόψεως, τι πολύτιμο απόκτημα για οποιαδήποτε τάξη! Δεν θα ήταν αναγκασμένοι οι φοιτητές να «τρέχουν στα νοσοκομεία» αν είχαν εμένα. Ήμουν νοσοκομείο ο ίδιος. Αρκούσε να κάνουν έναν γύρο γύρω από μένα, και μετά να πάρουν το πτυχίο τους.

Έπειτα αναρωτήθηκα πόσο χρόνο ζωής είχα ακόμα. Προσπάθησα να

αυτο-εξεταστώ. Έπιασα τον σφυγμό μου. Στην αρχή δεν έπιανα καν σφυγμό. Έπειτα, εντελώς ξαφνικά, σαν να πήρε μπρος. Έβγαλα το ρολόι μου και τον χρονομέτρησα. Ήταν εκατόν σαράντα το λεπτό. Προσπάθησα να νιώσω τον παλμό της καρδιάς μου. Είχε σταματήσει να χτυπάει. Έκτοτε, έχω οδηγηθεί αναγκαστικά στο συμπέρασμα ότι τόσον καιρό εκεί είναι και μάλλον χτυπάει κιόλας, αλλά το πώς, δεν μπορώ να το εξηγήσω. Ψηλάφησα παντού, από την, ας την πούμε, μέση μου και πάνω, έως το κεφάλι, και λίγο στα πλάγια και λίγο στην πλάτη. Αλλά ούτε έπιασα ούτε άκουσα τίποτα.

Προσπάθησα να κοιτάξω τη γλώσσα μου. Την έβγαλα όσο πιο πολύ έβγαινε, έκλεισα το ένα μου μάτι και προσπάθησα να την εξετάσω με το άλλο. Κατάφερα να δω λίγο την άκρη, και το μόνο που αποκόμισα ήταν η επιπλέον βεβαιότητα πως είχα οστρακιά.

Μπήκα σ' εκείνο το αναγνωστήριο χαρούμενος και υγιής. Τώρα έβγαινα ένα ράκος.

Πήγα στον γιατρό μου. Είναι παλιός φίλος, μου πιάνει τον σφυγμό, κοιτάει τη γλώσσα μου, μιλάει για τον καιρό, κι όλα αυτά τσάμπα, όποτε θεωρώ πως είμαι άρρωστος· έτσι σκέφτηκα πως πηγαίνοντας τώρα, θα έβγαζα την υποχρέωση. «Εκείνο που χρειάζονται οι γιατροί», είπα, «είναι εξάσκηση. Εκείνος θα έχει εμένα. Με μένα θα κάνει τόση εξάσκηση που δεν θα του πρόσφεραν ούτε χίλιοι επτακόσιοι από τους συνηθισμένους, απλούς ασθενείς που έχουν μόνο καναδυό αρρώστιες ο καθένας». Πήγα, λοιπόν, κατευθείαν και τον βρήκα κι εκείνος μου είπε:

«Λοιπόν; Τι τρέχει μαζί σου;»

Είπα εγώ:

«Δεν θα σου φάω την ώρα, φίλε μου, λέγοντάς σου τι τρέχει μαζί μου. Η ζωή είναι μικρή, και μέχρι να τελειώσω μπορεί και να 'χεις αποδημήσει εις Κύριον. Θα σου πω όμως τι δεν τρέχει μαζί μου. Δεν έχω γόνατο της νοικοκυράς. Γιατί δεν έχω γόνατο της νοικοκυράς, δεν το ξέρω· γεγονός παραμένει όμως ότι δεν το έχω. Έχω όλα τα άλλα».

Και του είπα πώς έφτασα σ' αυτή την ανακάλυψη.

Τότε εκείνος μου άνοιξε τα ρούχα και με κοίταξε και μου έπιασε τον καρπό και μετά με βάρωσε στο στέρνο εκεί που δεν το περίμενα –πολύ άνανδρο αυτό εκ μέρους του, έχω να πω– και αμέσως μετά μου έριξε και

μια με το κεφάλι. Έπειτα, κάθισε και μου έγραψε μια συνταγή, τη δίπλωσε και μου την έδωσε, κι εγώ την έβαλα στην τσέπη μου κι έφυγα.

Δεν την ξεδίπλωσα. Πήγα στο κοντινότερο φαρμακείο και την έδωσα στον φαρμακοποιό. Εκείνος τη διάβασε και μου την έδωσε πίσω.

Είπε πως δεν το 'χε αυτό.

Είπα εγώ:

«Φαρμακείο δεν είστε;»

Και είπε εκείνος:

«Φαρμακείο είμαι. Αν ήμουν πολυκατάστημα και οικογενειακό ξενοδοχείο μαζί, ίσως και να μπορούσα να σας εξυπηρετήσω. Αλλά το γεγονός ότι είμαι φαρμακείο με εμποδίζει».

Διάβασα τη συνταγή. Ως εξής:

«1 λίβρα μοσχαρίσια μπριζόλα, με 1 πίντα μπίρα κάθε έξι ώρες.

1 βόλτα 10 μίλια κάθε πρωί.

1 κρεβάτι στις 11 ακριβώς κάθε βράδυ.

Και μην μπουκλώνεις το κεφάλι σου με πράγματα που δεν καταλαβαίνεις».

Ακολούθησα τις οδηγίες και το ευτυχές –μιλώ για μένα– αποτέλεσμα ήταν ότι η ζωή μου σώθηκε και συνεχίζεται ακόμα.

Στην προκειμένη περίπτωση, για να επιστρέψω στο φυλλάδιο του χαπιού για το συκώτι, είχα πέραν πάσης αμφιβολίας τα συμπτώματα, μεταξύ των οποίων το κυριότερο ήταν «γενική απροθυμία για εργασία κάθε είδους».

Το πόσο υποφέρω από αυτό το σύμπτωμα, δεν λέγεται. Είναι το μαρτύριό μου από τα πρώτα μου νηπιακά χρόνια. Ως παιδί, η πάθηση δεν με άφηγε ούτε μια μέρα σε ησυχία. Δεν το ήξερα, τότε, ότι έφταιγε το συκώτι μου. Η ιατρική επιστήμη είχε προχωρήσει πολύ λιγότερο από ό,τι τώρα, έτσι το απέδιδαν σε τεμπελιά.

«Βρε μικρέ χασομέρη», μου έλεγαν, «άντε σήκω και πήγαινε να κάνεις κάτι» – χωρίς να ξέρουν, φυσικά, ότι ήμουν άρρωστος.

Και ούτε μου έδιναν χάπια· σφαλιάρες στο κεφάλι μου έδιναν. Και, όσο παράξενο κι αν φαίνεται, αυτές οι σφαλιάρες στο κεφάλι συχνά με θέρπευαν – προσωρινά. Υπήρχαν περιπτώσεις που μια σφαλιάρρα στο κεφάλι είχε τόση επίδραση στο συκώτι μου και με έκανε να μη βλέπω την

ώρα να πάω εκεί και τότε να κάνω ό,τι έπρεπε χωρίς άλλη καθυστέρηση, περισσότερο απ' ό,τι τώρα ολόκληρο μπουκάλι χάπια.

Πολλές φορές είναι έτσι, ξέρετε – αυτά τα παραδοσιακά, παλιομοδίτικα γιατροσόφια να είναι πιο αποτελεσματικά από οτιδήποτε υπάρχει στο φαρμακείο.

Καθόμασταν, λοιπόν, επί μισή ώρα και περιγράφαμε ο ένας στον άλλο τις παθήσεις μας. Εγώ εξηγούσα στον Τζορτζ και στον Ουίλιαμ Χάρις πώς αισθανόμουν το πρωί που σηκώνομουν από το κρεβάτι, και ο Ουίλιαμ Χάρις μάς έλεγε πώς ένιωθε όταν πήγαινε για ύπνο· κι ο Τζορτζ στεκόταν στο χαλάκι μπροστά στο τζάκι και μας παρίστανε με έξυπνη και δυναμική παντομίμα πώς ένιωθε τη νύχτα.

Ο Τζορτζ *φαντάζεται* πως είναι άρρωστος, αλλά ποτέ δεν έχει τίποτα, ξέρετε.

Στο σημείο αυτό, χτύπησε την πόρτα η κυρία Πόπετς για να ρωτήσει αν ήμασταν έτοιμοι για το γεύμα. Εμείς ανταλλάξαμε λυπημένα χαμόγελα και είπαμε πως ίσως θα ήταν καλό να προσπαθήσουμε να φάμε καμιά μπουκιά. Ο Χάρις είπε ότι το να έχεις κάτι στο στομάχι σου συχνά βοηθάει να μην εξελιχθεί η ασθένεια· και τότε η κυρία Πόπετς έφερε μέσα τον δίσκο, κι εμείς καθίσαμε στο τραπέζι και σκαλίσαμε λιγάκι τις μπριζόλες με τα κρεμμύδια και την τάρτα από ραβέντι.

Θα πρέπει να ήμουν πολύ αδύναμος, γιατί μετά από κανένα μισάωρο έχασα κάθε ενδιαφέρον για το φαγητό μου –πράγμα ασυνήθιστο για μένα– και δεν ήθελα ούτε καν τυρί.

Αφού ολοκληρώσαμε κι αυτή την αγγαρεία, ξαναγεμίσαμε τα ποτήρια μας, ανάψαμε τις πίπες μας και ξαναπιάσαμε τη συζήτηση σχετικά με την κατάσταση της υγείας μας. Ποιο ακριβώς ήταν το πρόβλημά μας, κανείς από όλους μας δεν ήξερε με σιγουριά· η ομόφωνη άποψη όμως ήταν ότι αυτό –ό,τι κι αν ήταν– μας το είχε προξενήσει η πολλή δουλειά.

«Εκείνο που χρειαζόμαστε είναι ξεκούραση», είπε ο Χάρις.

«Ξεκούραση και πλήρη αλλαγή», είπε ο Τζορτζ. «Η υπερβολική κόπωση του μυαλού έχει δημιουργήσει μια γενική κατάπτωση στο όλο σύστημα. Η αλλαγή σκηNIKΟΥ και η απουσία ανάγκης για σκέψη θα αποκαταστήσει την πνευματική ισορροπία».

Ο Τζορτζ έχει έναν ξάδερφο που στα βιβλία συμβάντων της αστυνομίας συνήθως περιγράφεται ως φοιτητής ιατρικής, οπότε έχει αποκτήσει κι αυτός φυσικά έναν τρόπο οικογενειακού γιατρού να τα λέει.

Εγώ συμφώνησα με τον Τζορτζ και πρότεινα να αναζητήσουμε κάποιο απομονωμένο, παλιομοδίτικο μέρος, μακριά από το αγριεμένο πλήθος, και να περάσουμε ονειροπολώντας μια ηλιόλουστη βδομάδα μέσα στα νυσταλέα δρομάκια του – μια μισοξεχασμένη γωνιά που οι νεράιδες την έχουν κάπου καταχωνιάσει, σε απόσταση ασφαλείας από τον θόρυβο του κόσμου – κάποια γραφική αετοφωλιά κουρνιασμένη στις απόκρημνες βουνοπλαγιές του Χρόνου, απ' όπου η τρικυμία του δεκάτου ενάτου αιώνα μόλις που θα ακούγεται, απόμακρη και αγνή.

Ο Χάρις είτε πως αυτό του φαινόταν θλιβερότατο. Είπε πως ήξερα τι είδους μέρος εννοούσα από κείνα που όλοι πάνε για ύπνο στις οκτώ, και δεν βρίσκεις αθλητική εφημερίδα με καμία δύναμη και πρέπει να κάνει δέκα μίλια δρόμο με τα πόδια για να αγοράσεις τον καπνό σου.

«Όχι», είπε ο Χάρις, «αν μιλάμε για ξεκούραση και αλλαγή, τίποτα δεν είναι καλύτερο από θαλάσσια κρουαζιέρα».

Διαφώνησα καθέτως με την ιδέα της κρουαζιέρας. Οι κρουαζιέρες κά-νουν καλό όταν τους αφιερώνεις κανένα δίμηνο, αλλά για μια βδομάδα, είναι κόλαση.

Ξεκινάς Δευτέρα με βαθιά ριζωμένη την ιδέα μέσα σου ότι θα περάσεις καλά. Αποχαιρετάς ανάλαφρα τα άλλα παιδιά στην ακτή, ανάβεις την πιο μεγάλη πίπα σου και σουλατσάρεϊς ανά το κατάστρωμα σαν άλλος Κάπταιν Κουκ, σερ Φράνσις Ντρέικ και Χριστόφορος Κολόμβος – όλα αυτά ταυτοχρόνως. Την Τρίτη, εύχεσαι να μην είχες ανέβει στο πλοίο. Τετάρτη, Πέμπτη και Παρασκευή εύχεσαι να ήσουν νεκρός. Το Σάββατο, καταφέρνεις να καταπιείς λίγη αραιή κρεατόσουπα και να καθίσεις στο κατάστρωμα και να απαντάς με ένα αγνό, γλυκό χαμόγελο στους καλόκαρδους ανθρώπους που σε ρωτάνε αν είσαι καλύτερα. Την Κυριακή, αρχίζεις πάλι να κυκλοφορείς και να καταναλώνεις στερεά τροφή. Και τη Δευτέρα το πρωί, ενώ στέκεσαι πλάι στην κουπαστή με την ομπρέλα ανά χείρας περιμένοντας να αποβιβαστείς, αρχίζεις να το διασκεδάζεις πραγματικά.

Θυμάμαι μια φορά που ο κουνιάδος μου πήγε μια σύντομη κρουαζιέρα για λόγους υγείας. Είχε πάρει εισιτήριο από Λονδίνο για Λίβερπουλ μετ'

επιστροφής· φτάνοντας στο Λίβερπουλ, η μόνη του αγωνία ήταν πώς να πουλήσει το εισιτήριο της επιστροφής. Απ' όσο ξέρω, το εισιτήριο πήγε κι ήρθε ανά την πόλη σε προσφορά με τρομερή έκπτωση· τελικά, επωλήθη προς δεκαοκτώ πένες σε έναν νεαρό με χολερική όψη, τον οποίο οι γιατροί είχαν μόλις συμβουλέψει να πάει κάπου κοντά στη θάλασσα και να ασκείται σωματικά.

«Κοντά στη θάλασσα!» είπε ο κουνιάδος μου χώνοντας με αγάπη το εισιτήριο στη χούφτα του άλλου· «από το πλοίο θα δεις τόσο νερό, που θα σου φτάσει για μια ζωή· κι όσο για άσκηση, πιο πολλή θα κάνεις καθισμένος σ' αυτό το πλοίο παρά αν έκανες τούμπες στη στεριά».

Ο ίδιος –ο κουνιάδος μου– επέστρεψε με το τρένο. Έλεγε ότι ο Βορειο-Δυτικός Σιδηρόδρομος ήταν όσο υγιεινός έπρεπε.

Κάποιος άλλος που ήξερα, έκανε μια βδομάδα τον γύρο της ακτής, και πριν σαλπάρουν, ήρθε ο καμαρότος και τον ρώτησε αν προτιμούσε να πληρώνει μετά από κάθε γεύμα ή να κανονίζει εκ των προτέρων για όλο το μενού.

Ο καμαρότος τού πρότεινε τη δεύτερη εκδοχή, αφού ερχόταν πολύ φθηνότερα. Του είπε πως για ολόκληρη τη βδομάδα θα του άφηνε τα γεύματα προς δύο λίρες και πέντε πένες. Του είπε ότι για πρωινό υπήρχε ψάρι και στη συνέχεια ψητά. Το μεσημεριανό ήταν στη μία και αποτελούνταν από τέσσερα πιάτα. Δείπνο στις έξι – σούπα, ψάρι, ορεκτικό, ψαχνό κρέας, πουλερικό, σαλάτα, γλυκά, τυριά και επιδόρπιο. Και ένα ελαφρό βραδινό με κρέας στις δέκα.

Ο φίλος μου αποφάσισε να κλείσει τη συμφωνία με τις δύο λίρες και πέντε (είναι γερό πιρούνι), όπως και έκανε.

Το μεσημεριανό σερβιρίστηκε ενώ βρισκόνταν στα ανοιχτά του Σήρνες. Δεν ένιωσε να πεινάει τόσο όσο φανταζόταν ότι θα έπρεπε, κι έτσι αρκέστηκε σε λίγο βραστό μοσχάρι και μερικές φράουλες με κρέμα. Όλο το απόγευμα το σκεφτόταν, και κάποιες στιγμές είχε την αίσθηση πως επί βδομάδες δεν έτρωγε τίποτε άλλο παρά μόνο βραστό μοσχάρι, ενώ άλλες στιγμές, πως για χρόνια τρεφόταν αποκλειστικά με φράουλες και κρέμα.

Ούτε το μοσχάρι ούτε οι φράουλες με την κρέμα φαίνονταν ιδιαίτερα ευτυχείς – θα λέγαμε, μάλλον δυσαρέσκεια διέκρινε κανείς.

Στις έξι, ήρθαν και του είπαν πως το δείπνο ήταν έτοιμο. Η ανακρί-

νωση δεν ξύπνησε μέσα του τον παραμικρό ενθουσιασμό, θεώρησε όμως ότι εκείνες οι δύο λίρες και πέντε έπρεπε κάπως να φτουρήσουν, οπότε, πιασμένος από σκοινιά και διάφορα άλλα, κατέβηκε κάτω. Μια ευχάριστη οσμή από κρεμμύδια και ξεστό χοιρομέρι, αναμειγμένη με τηγανητό ψάρι και χόρτα τον υποδέχτηκε στη βάση της σκάλας, και τότε ο καμαρότος τον πλησίασε με το γλοιώδες χαμόγελό του και είπε:

«Τι θα πάρετε, κύριε;»

«Δρόμο», ήταν η ξεψυχισμένη του απάντηση.

Και τότε τον ανέβασαν τρέχοντας επάνω, τον στερέωσαν στην κουπαστή και τον παρότησαν εκεί.

Κατά τις επόμενες τέσσερις ημέρες, έζησε μια ζωή απλή και άμωμη, τρεφόμενος με φρυγανίσες και σόδα προς το Σάββατο όμως, ξεθάρρεψε και κατάφερε ένα αδύναμο τσάι με φρυγανισμένο ψωμί, ενώ τη Δευτέρα έκανε πλέον μεγάλες γουρουνιές με ζουμί από κοτόπουλο. Κατέβηκε από το πλοίο Τρίτη, και καθώς αυτό απομακρυνόταν αχνίζοντας από την προβλήτα, απέμεινε να το κοιτάζει με καημό.

«Φεύγει», έλεγε, «κοίτα που φεύγει, παίρνοντας μαζί του φαγητά αξί-
ας δύο λιρών, που μου ανήκουν και δεν τα έφαγα ποτέ».

Μου είπε πως, αν είχε άλλη μια μέρα, πίστευε ότι θα το κανόνιζε το ζήτημα.

Οπότε κι εγώ πάτησα πόδι σχετικά με την κρουαζιέρα. Όχι για μένα, όπως εξήγησα. Δεν ήμουν εγώ λιγόψυχος. Για τον Τζορτζ φοβόμουν. Ο Τζορτζ είπε ότι δεν θα είχε πρόβλημα και μάλιστα θα του άρεσε, αλλά συμβούλεψε εμένα και τον Χάρις να το ξεχάσουμε διότι ήταν σίγουρος ότι θα αρρωστήσουμε. Ο Χάρις είπε ότι του φαινόταν πάντα μυστήριο πώς οι άνθρωποι πάθαιναν ναυτία στη θάλασσα – είπε ότι κατά τη γνώμη του το έκαναν επίτηδες, από καπρίτσιο – ότι κι εκείνος πολύ θα ήθελε να πάθαινε ναυτία αλλά δεν τα κατάφερε ποτέ.

Έπειτα μας είπε ιστορίες, πώς είχε διασχίσει τη Μάγχι κάποτε που είχε τόση τρικυμία ώστε οι επιβάτες έπρεπε να είναι δεμένοι στις κουκέτες τους, ενώ ο ίδιος και ο καπετάνιος ήταν τα μόνα δύο ζωντανά όντα στο καράβι που δεν είχαν πάθει ναυτία. Καμιά φορά, ήταν ο ίδιος και ο υποπλοίαρχος που δεν είχαν πάθει ναυτία, αλλά γενικά ήταν εκείνος και ένας

ακόμα. Κι αν δεν ήταν εκείνος και ένας ακόμα, ήταν εκείνος μόνος του.

Είναι παράξενο, αλλά κανείς ποτέ δεν παθαίνει ναυτία – στη στεριά. Στη θάλασσα πάλι, συναντάς πολύ κόσμο σε πολύ κακή κατάσταση, καρραβιές ολόκληρες· αλλά ποτέ μου δεν έχω συναντήσει άνθρωπο, στη στεριά, που να ξέρει τι σημαίνει να έχεις ναυτία. Πού κρύβονται αυτές οι χιλιάδες επί χιλιάδων άθλιοι θαλασσινοί επιβάτες που βρίθουν σε κάθε πλοίο, παραμένει ανεξήγητο.

Εάν οι περισσότεροι είναι σαν εκείνον τον τύπο που είχα δει κάποτε σε ένα πλοίο στο Γιάρμουθ, το αίνιγμα λύνεται μάλλον εύκολα. Ήμασταν λίγο έξω από την Προβλήτα του Σαουθέντ, θυμάμαι, κι εκείνος ήταν σκυμμένος μέσα από ένα φινιστρίνι, σε στάση άκρως επικίνδυνη. Τον πλησίασα και προσπάθησα να τον σώσω.

«Γεια! Έλα πιο μέσα», είπα τραντάζοντάς τον από τον ώμο. «Θα πέσεις στη θάλασσα».

«Αχ! Μακάρι να έπεφτα», ήταν η μόνη απάντηση που έλαβα· και τον άφησα εκεί.

Τρεις βδομάδες αργότερα, τον βρήκα στο καφέ ενός ξενοδοχείου στο Μπαθ, να μιλάει για τα ταξίδια του και να λέει όλο ενθουσιασμό πόσο λατρεύει τη θάλασσα.

«Καλός θαλασσινός!» ήταν η απάντηση που έδωσε στην όλο θαυμασμό ερώτηση ενός μειλίχιου νεαρού· «εντάξει, ομολογώ πως *μια* φορά ένιωσα λίγο άσχημα. Ήταν λίγο έξω από το Ακρωτήριο της Καλής Ελπίδας. Το επόμενο πρωί, το πλοίο ναυάγησε».

Είπα εγώ:

«Μα δεν ήσασταν λίγο αδιάθετος και μια μέρα, κοντά στην Προβλήτα του Σαουθέντ, τότε που θέλατε να πέσετε στη θάλασσα;»

«Στην Προβλήτα του Σαουθέντ;» απάντησε με απορημένη έκφραση.

«Ναι, πηγαίνοντας για Γιάρμουθ, την Παρασκευή πριν τρεις βδομάδες».

«Α! – Αχ, ναι», απάντησε, και το πρόσωπό του έλαμψε. «Τώρα το θυμάμαι. Είχα όντως πονοκέφαλο εκείνο το απόγευμα. Οι πίκλες φταίγανε, ξέρετε. Ήταν οι πιο ελεεινές πίκλες που είχα φάει ποτέ μου σε αξιοπρεπές πλοίο. Εσείς δεν φάγατε καμιά;»

Προσωπικά, έχω ανακαλύψει στις ασκήσεις ισορροπίας ένα εξαιρε-

τικό προστατευτικό μέτρο ενάντια στη ναυτία. Στέκεσαι καταμεσής του καταστρώματος και, όσο το πλοίο σηκώνεται και πέφτει, εσύ μετακινείς το σώμα σου έτσι ώστε να μένει πάντα κάθετα. Όταν η πλώρη του καραβιού ανασηκώνεται, εσύ γέρνεις προς τα μπρος σχεδόν ώσπου η μύτη σου να ακουμπήσει στο κατάστρωμα· κι όταν ανεβαίνει η πρύμνη, εσύ γέρνεις προς τα πίσω. Για μια δυο ώρες, είναι ό,τι πρέπει· αλλά δεν μπορείς να κάνεις ασκήσεις ισορροπίας επί μια βδομάδα.

Είπε ο Τζορτζ:

«Να ανεβούμε το ποτάμι».

Είπε πως θα ήταν καλό να αναπνεύσουμε καθαρό αέρα, να ασκηθούμε, να έχουμε ησυχία· η διαρκής εναλλαγή σκηنيκού θα κρατά το μυαλό μας απασχολημένο (ακόμα και του Χάρις – όσο είχε δηλαδή)· και η κούραση θα μας άνοιγε την όρεξη και θα μας έκανε να κοιμόμαστε καλά.

Ο Χάρις είπε πως κατά τη γνώμη του για τον Τζορτζ δεν ήταν καλή ιδέα οτιδήποτε θα μπορούσε να τον κάνει πιο νυσταλέο από ό,τι ήταν ήδη, αφού κάτι τέτοιο θα έφτανε στα όρια του επικίνδυνου. Είπε πως δεν καταλάβαινε και πολύ πώς θα είναι δυνατό να κοιμάται ο Τζορτζ περισσότερο από όσο τώρα, δεδομένου ότι η μέρα έχει μόνο είκοσι τέσσερις ώρες, τόσο το καλοκαίρι όσο και τον χειμώνα· θεωρούσε, πάντως, πως αν *όντως* κοιμόταν παραπάνω, θα ήταν στην ουσία νεκρός, οπότε θα γλίτωνε και τα λεφτά για το δωμάτιο.

Είπε όμως ακόμα ο Χάρις ότι το ποτάμι θα του πήγαινε γάντι (δεν διευκρίνισε αν εννοούσε το δεξί ή το αριστερό – και σε ποιο χέρι). Και ότι, εν πάση περιπτώσει, μοιάζει να βολεύει τους πάντες, πράγμα που είναι προς τιμήν του.

Βόλευε κι εμένα επίσης ως γάντι, έτσι κι ο Χάρις κι εγώ είπαμε πως είναι καλή η ιδέα του Τζορτζ· και το είπαμε με ένα ύφος σαν να υπονοούσε ότι μας εξέπληξε που κατέβηκε στον Τζορτζ μια τέτοια λογική ιδέα.

Ο μόνος που δεν εντυπωσιάστηκε με την πρόταση ήταν ο Μοντιμορένσι. Ποτέ του δεν ήταν και πολύ του ποταμιού ο Μοντιμορένσι, ποτέ του δεν ήταν.

«Για σας, βέβαια, όλο αυτό είναι μια χαρούλα», έλεγε· «εσάς σας αρέ-

σει, *εμένα*, πάλι, όχι. Εγώ δεν θα 'χω τι να κάνω εκεί. Τα τοπία δεν μου λένε τίποτα, και επίσης δεν καπνίζω. Έτσι και δω ποντίκι, δεν θα σταματήσετε· ενώ έτσι και πέσω για ύπνο, θ' αρχίσετε τις βλακείες μέσα στη βάρκα και μπορεί και να με πετάξετε μέσα κατά λάθος. Αν θέλετε τη γνώμη μου, όλο αυτό μου φαίνεται μια ανοησία τεραστίων διαστάσεων».

Ήμασταν τρεις έναντι ενός, οπότε η απόφαση επικυρώθηκε.

Jerome K. Jerome

ΤΡΕΙΣ ΣΕ ΜΙΑ ΒΑΡΚΑ

(χωρίς να υπολογίσουμε τον σκύλο)

Όταν ο Τζέι, ο Τζορτζ και ο Χάρις αποφάσισαν (αγνοώντας τις ενστάσεις του Μοντμορένσι, του σκύλου) να ξεκλέψουν δύο βδομάδες από την ελάχιστη συναρπαστική μεσοαστική ζωή τους στο Λονδίνο για να ανεβούν με βάρκα τον Τάμεση ως την Οξφόρδη, καθόλου δεν υποψιάζονταν αυτό που θα ακολουθούσε: ότι το ταξίδι τους θα μεταμορφωνόταν, χάρη στην πένα του Τζέι (δηλαδή του Τζερόμ Κ. Τζερόμ), σε ένα διαμάντι της βρετανικής χιουμοριστικής λογοτεχνίας.

Ένας ταξιδιωτικός οδηγός που παραστράτησε μεγαλοπρεπώς προς την κωμωδία είναι το *Τρεις σε μια βάρκα (χωρίς να υπολογίσουμε τον σκύλο)*. Οι τέσσερις ήρωες καταφέρνουν να μετατρέψουν κάθε περιστατικό της μεγάλης τους εκδρομής σε ευκαιρία να υπονομεύσουν όλα τα κλισέ των ταξιδιωτικών αφηγήσεων, της βικτοριανής Αγγλίας, αλλά κυρίως τον καθωσπρεπισμό του βρετανικού τρόπου ζωής, μέσα από μια αφήγηση αυτοσαρκαστική και αστεία με όλους τους πιθανούς τρόπους – από την κωμωδία καταστροφής έως τον πιο λεπτό σουρεαλισμό.

ISBN 978-960-569-652-8

9 789605 696528

Κωδ. μηχ/σης 25.206

www.epbooks.gr